

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka v právní věci

žalobkyně: **Základní organizace Českého zahrádkářského svazu Tursko**, IČO 07431601
sídlem Pražská 216, Velké Přílepy

zastoupena advokátem JUDr. Jakubem Fröhlichem
sídlem Spálená 5, Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. 071285/2019/KUSK, sp. zn. SZ 030468/2019/KUSK ÚSR/Pe,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 1. 2019, č. j. OVP-113/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby kabelové přípojky NN pro zahrádkářskou kolonii T. (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. X, X, X a X v katastrálním území T..

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že jejím záměrem již od roku 2002 je zřízení zahrad na pozemcích v okolí stavby. Stavebním úřadem byla schválena změna využití pozemku (z orné půdy na zahradu) u plochy o velikosti 8 674 m², která byla rozdělena na 10 zahrad (pozemky parc. č. X až X a X). Žalobkyně tvrdí, že k řádnému hospodaření u zahradní plochy těchto rozměrů je nutné patřičné množství elektrické energie (zejm. pro čerpání vody ze studny a k obsluze zemědělského nářadí). Proto žalobkyně uzavřela smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti inženýrské sítě se společností ČEZ Distribuce, a.s., (dále jen „společnost ČEZ“) a byla navržena kabelová trasa v budoucím zeleném pruhu při silnici č. 240 T. – V. P. a dále v budoucí komunikaci (chodníku), jež je budována v nové zástavbě (pozemek parc. č. X). Dne 18. 7. 2018 vydal Městský úřad Černošice (dále jen „MÚ Černošice“) ke stavbě nesouhlasné závazné stanovisko ze dne 18. 7. 2018, č. j. MUCE 44113/2018 OUP (dále jen „závazné stanovisko MÚ Černošice“). Žalobkyně proti němu podala námítku, kterou se Městský úřad Černošice odmítl zabývat, neboť stanovisko není rozhodnutím ve smyslu § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „správní řád“).
3. Žalobkyně v žalobě nejprve zrekapitulovala průběh dosavadního řízení. Uvedla, že jedině přivedením elektrické energie je možné řádně hospodařit na nově vzniklých zahradách. Stavební úřad žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítl, neboť záměr není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „stavební zákon“) a dále proto, že žalobkyni bylo k jejímu záměru vydáno negativní závazné stanovisko MÚ Černošice. Rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím.
4. Žalobkyně předně uvedla, že změna využití území, jež byla schválena v roce 2002, kterou došlo ke změně orné půdy na zahradu, nebyla zanesena do úprav územního plánu obce T., prováděných v roce 2010. Tento stav trvá nadále, což žalobkyně považuje za pochybení.
5. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný opírá závěr o nepřipustnosti stavebního záměru především o původní projektovou dokumentaci. Podle ní mělo být položeno kabelové vedení NN – AYKY 3 x 120. Kapacita vedení odpovídá dle žalovaného rodinnému domu, což neodpovídá stavebnímu záměru žalobkyně pro zahrádkářské využití. Žalobkyně uvedla, že v reakci na negativní závazné stanovisko MÚ Černošice snížila požadovanou kapacitu z původních 200 A na pouhých 100 A, což dne 29. 1. 2019 oznámila stavebnímu úřadu. Tuto skutečnost žalovaný v rámci potvrzení závazného stanoviska ani v napadeném rozhodnutí nereflektoval. Toto tvrzení žalobkyně dokládá přípisem ze dne 29. 1. 2019 spolu s vyjádřením předsedy Českého zahrádkářského svazu, z.s., který vyjadřuje plnou podporu záměru žalobkyně a popisuje pozitivní dopady zahrádkaření.
6. Žalobkyně se dále neztotožnila s odůvodněním potvrzení závazného stanoviska. Nadřízený orgán dotčeného orgánu uvedl, že stavba (kabelové přípojky) neodpovídá účelu, pro který má být zřízena, jelikož neodpovídá kategorii NZ – orná půda ani úkolům a cílům územního plánování, které se týkají nezastavitelných území. Žalobkyně odkázala na

§ 18 a § 19 stavebního zákona, podle nichž lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat přípojky, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu nevylučuje. Podle aktuálního územního plánu je možné na plochy NZ (plochy zemědělské) umisťovat stavby, zařízení a opatření nezbytné k obhospodařování zemědělské půdy v území. Žalobkyně stavbu považuje za nezbytnou k obhospodařování zahrad, pročež napadené rozhodnutí, ale i potvrzující závazné stanovisko považuje za rozporné nejen se stavebním zákonem, nýbrž i s územním plánem obce T..

7. V důsledku negativního závazného stanoviska a napadeného rozhodnutí je podle žalobkyně celá zahrádkářská kolonie nucena zajistit čerpání vody prostřednictvím dieselařegátů a užívat motorové stroje k obhospodařování porostů. To má negativní dopad na životní prostředí v zahradách i v okolní zástavbě. Negativním důsledkům by bylo možné předejít realizací stavby. Za účelem zahrádkářského využití předmětných pozemků také byl založen pobočný spolek – žalobkyně a zahrádkářská kolonie T. v Českém zahrádkářském svazu.
8. Žalobkyně dále namítla pochybení, k nimž došlo při přezkumu závazného stanoviska (patrně myšleno na základě námitky vznesené mimo řízení o žádosti žalobkyně – poznámka soudu). Žalobkyně připouští, že závazné stanovisko není rozhodnutím, nicméně nevidí důvod, proč by jej nebylo možné přezkoumat i mimo územní řízení. V této souvislosti poukazuje na odstavce 9 až 11, které byly do § 4 stavebního zákona vloženy novelou provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., (účinným ode dne 1. 1. 2018). Dále žalobkyně poukazuje na § 75 odst. 2 větu druhou s. ř. s. a také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150. Žalobkyně neměla možnost se proti závaznému stanovisku MÚ Černošice, jež bylo podkladem napadeného rozhodnutí, jakkoliv bránit a z rozhodnutí správních orgánů plyne, že bylo jediným podkladem při rozhodování o stavebním záměru žalobkyně. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí i závazné stanovisko MÚ Černošice za nezákonné, pročež navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně odkazuje na podání, kterým oznámila, že snížila kapacitu stavby, o němž tvrdí, že jej doložila dne 29. 1. 2019, které mu však doručeno nebylo. Předmětem nyní projednávané věci je napadené rozhodnutí, přičemž změna kapacity stavby učiněná po vydání závazného stanoviska nemůže žádným způsobem ovlivnit odvolací řízení. Poukázal na to, že žalobkyně namítá nesoulad napadeného rozhodnutí se stavebním zákonem a územním plánem obce T., sama však uvádí, že jí navržené změně územního plánu vyhověno nebylo. Žalovaný také poukázal na vlastnické vztahy k deseti předmětným pozemkům – zahradám. Kromě jedné zahrady (konkrétně parc. č. X) zbylých devět vlastní předseda žalobkyně. Žalobkyní namítaná potřeba dovedení elektrického proudu do oblasti je také zarážející s ohledem na to, že z ortofotomap plyne, že na pozemcích stojí pouze tři zahradní domky a kromě zmíněného pozemku parc. č. X na nich neprobíhají žádné zahradnické činnosti ani sekání trávy. V poslední řadě žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla nikterak zkrácena na svých právech. V rámci odvolání napadla závazné stanovisko MÚ Černošice, přičemž žalovaný v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal jeho potvrzení či změnu a napadené rozhodnutí vydal až po vydání opatření, jímž bylo toto závazné stanovisko přezkoumáno. Dle žalovaného byl jeho postup zákonný, pročež navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
10. V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že se žalovaným uzavřela smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti inženýrské sítě ze dne 27. 2. 2019. Ve

smlouvě je definováno zařízení „T. – přípojka NN pro zahrádkářskou kolonii na pozemku parc. č. X“ (tj. stavba). Dle smlouvy žalobkyni vznikla povinnost zřídit, provozovat a likvidovat stavbu v rozsahu příslušného pravomocného rozhodnutí příslušného stavebního úřadu o povolení stavby nebo její likvidaci. V článku VI smlouvy je také uveden výslovný souhlas žalovaného s umístěním a provozem stavby. Z existence smlouvy žalobkyně dovozuje, že oba účastníci soudního řízení mají stejný zájem, tedy provoz stavby. Žalobkyně dále uvedla, že stavba měla vést přes pozemek parc. č. X, který je ve vlastnictví žalovaného a jeho hospodaření je svěřeno Krajské správě a údržbě silnic Středočeského kraje (dále jen „KSÚS“). KSÚS vyjádřila souhlas s vedením stavby přes předmětný pozemek, stejně tak se záměrem vyjádřila souhlas společnost ČEZ. Žalobkyně zopakovala, že spatřuje pochybení žalovaného v tom, že nerefletoval změnu kapacity stavby v napadeném rozhodnutí. Stejně tak považuje za nezákonné, že se tato změna nepromítla ani do opatření, jímž bylo přezkoumáno závazné stanovisko. Žalobkyně setrvala na původním návrhu a dále navrhla zrušení závazného stanoviska MÚ Černošice a závazného stanoviska jej potvrzujícího.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem implicitně souhlasili. Soud pak nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podáním ze dne 10. 12. 2018 žalobkyně požádala o vydání rozhodnutí o umístění stavby „*kabelová el. přípojka NN pro zahrádkářskou kolonii T., k. ú. T.*“ (dále jen „stavba“). Stavba měla být umístěna na pozemcích parc. č. X, X, X a X. Součástí žádosti je vyjádření KSÚS ze dne 6. 12. 2018, v němž stanovila podmínky umístění stavby a výslovně uvedla, že toto vyjádření není souhlasem s uložením inženýrské sítě do tělesa silnice a pozemku ve vlastnictví Středočeského kraje. Dále součástí žádosti tvoří Oznámení provozovatele distribuční soustavy o zániku smlouvy o smlouvě budoucí o připojení a zániku rezervace příkonu/výkonu dle žádosti o připojení č. 4121049475 pro nemožnost plnění ze dne 25. 10. 2018. V oznámení je uvedeno, že společnost ČEZ uzavřela smlouvu o smlouvě budoucí o připojení s žadatelem L. M. (předsedou žalobkyně – poznámka soudu) dne 8. 12. 2014. Společnost ČEZ následně zaznamenala překážku ve splnění tohoto závazku spočívající v nesouhlasu MÚ Černošice se stavbou. Součástí žádosti je též výpis z katastru nemovitostí týkající se pozemku parc. č. X a technická zpráva ze dne 12. 11. 2018. V technické zprávě je uvedeno, že na úrovni realizační dokumentace řeší přípojku NN pro rozvaděč SR502NKW2 na pozemku parc. č. X s tím, že stávající rozvaděč R321 a pojistková skříň SD 322 jsou umístěny na pozemku parc. č. X a kabelová trasa je navržena a KSÚS bylo odsouhlaseno umístit kabelovou trasu na pozemek parc. č. X

v jeho krajnici. Přiložen je výkres jednopólového schématu napájení, výkres stavby (kabelové přípojky) a fotografie mapy z katastru nemovitostí.

14. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko MÚ Černošice, v němž je uvedeno, že záměr kabelové elektrické přípojky NN zakončené plastovým pilířem – rozvaděč na pozemku parc. č. 474/16, 442/91, 442/43 a 544/1 v katastrálním území T. je nepřipustný. MÚ Černošice uvedl, že záměr stavby přezkoumal podle § 96b odst. 3 stavebního zákona a zjistil, že záměr stavby není v rozporu s Politikou územního rozvoje a Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje. Nepřipustným shledal MÚ Černošice záměr z důvodu, že přípojka kapacitně odpovídá požadavkům na připojení rodinných domů, a není tak adekvátní pro zalévání pozemku o velikosti cca 810 m², a dále že neodpovídá využití podle územního plánu obce T., neboť nebylo doloženo, že její umístění je nezbytné pro obhospodařování zemědělské půdy v nezastavěném území, pro pastevectví a podobně. Dále je součástí správního spisu sdělení MÚ Černošice ze dne 7. 11. 2018, č. j. MUCE 69215/2018 OUP, který žalobkyni sdělil, že podání námitek proti nesouhlasnému závaznému stanovisku MÚ Černošice není možné, neboť je lze přezkoumat jen v rámci odvolání proti rozhodnutí, jehož podkladem se stane.
15. Dne 7. 1. 2019 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl. Stavební úřad uvedl, že při posouzení žádosti dospěl k závěru, že záměr žalobkyně není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, neboť k záměru bylo vydáno negativní závazné stanovisko, jímž je vázán. Stavební úřad proto v souladu s § 92 odst. 2 stavebního zákona a § 149 odst. 3 správního řádu v řízení nepokračoval a žádost zamítl.
16. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 22. 1. 2019 odvolání. V něm ve stručnosti uvedla, že dodávka elektřiny je nezbytná pro zavlažování pěstovaných plodin, stejně jako pro obhospodařování zahrad elektrickými stroji a nářadím. Bez elektro-přípojky je žalobkyně nucena k zajištění vody ze studny pomocí dieselaagregátu a k obhospodařování pozemků motorovými stroji, což považuje za méně příznivé k životnímu prostředí.
17. Součástí správního spisu je potvrzení závazného stanoviska ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. SZ 030468/2019/KUSK ÚSR/Pe, č. j. 049618/2019/KUSK, (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“). V něm je uvedeno, že záměr je situován v ploše NZ – plochy zemědělské – orná půda, přičemž změna orné půdy na zahradu není v této ploše možná. Stavba neodpovídá účelu, pro který má být zřízena, ani ploše, která má podle územního plánu zůstat nezastavěná.
18. Žalovaný dne 17. 4. 2019 vyrozuměl žalobkyni o doplnění správního spisu o potvrzující závazné stanovisko a poučil ji o možnosti nahlížet do spisu.
19. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění mj. uvedl, že orgán příslušný k přezkumu závazného stanoviska MÚ Černošice se podrobně zabýval všemi potřebnými podklady, reagoval na jednotlivé odvolací námitky a srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodnil své závěry. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně si je již 17 let (tj. od roku 2003, kdy nebyla schválena změna územního plánu) vědoma nesouladu svého záměru s platným územním plánem.

Posouzení žalobních bodů

20. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkumu v řízení opatřeného závazného stanoviska MÚ Černošice a potvrzujícího závazného stanoviska. Žalobkyně totiž namítala rovněž to, že jí

dosud nebylo umožněno proti obsahu závazného stanoviska MÚ Černošice brojít. Soud při posouzení této otázky vyšel z následující právní úpravy:

21. Podle § 149 odst. 5 správního řádu, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.
22. Podle § 149 odst. 6 správního řádu lze nezákonné závazné stanovisko zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.
23. Podle § 4 odst. 9 stavebního zákona lze nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu, vydané pro účely řízení podle tohoto zákona, zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt podle § 96, s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu.
24. Podle § 96b odst. 3 stavebního zákona v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.
25. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
26. Předmětem tohoto soudního řízení není přezkum postupu správních orgánů na základě námitek, které vznesla žalobkyně mimo řízení o její žádosti podle stavebního zákona, resp. to, zda její námitky byly zákonným způsobem vyřízeny. Žalobkyně sice uvádí, že závěr o nemožnosti přezkoumat závazné stanovisko MÚ Černošice mimo řízení podle stavebního zákona jí sdělil žalovaný, nicméně soud ověřil, že tento závěr jí sdělil MÚ Černošice, kterému námitku adresovala. Soud znovu opakuje, že předmětem přezkumu není, jak správní orgány reagovaly na podání žalobkyně mimo rámec vymezený řízením o žádosti žalobkyně o umístění stavby. Pro souzenou věc je podstatné, že žalobkyně postupovala správně, pokud požádala o vydání rozhodnutí o umístění stavby a přiložila k němu závazné stanovisko MÚ Černošice, byť bylo negativní. S ohledem na znění § 4 odst. 9 stavebního zákona, které představovalo speciální právní úpravu k § 149 odst. 6 správního řádu, upravující obecně možnost přezkumného řízení nad závazným stanoviskem i mimo odvolací řízení, žalobkyně neměla nárok na to, aby bylo závazné stanovisko vydané pro účely řízení podle stavebního zákona přezkoumáno v jiném časovém okamžiku než v rámci běžícího odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem

podmíněno (v podrobnostech srov. VEDRAL, J. K přezkumu závazných stanovisek podle novely stavebního zákona, 2017, dostupné v systému ASPI). Jakkoli bylo zjevné, že žádost žalobkyně bude s ohledem na znění § 149 odst. 4 správního řádu zamítnuta, bylo odvolání proti zamítavému rozhodnutí a uplatnění námitek proti závaznému stanovisku jedinou možností, jak žalobkyně mohla v té době dosáhnout přezkumu jeho věcné správnosti.

27. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni v tom, že jí dosud nebylo umožněno bránit se proti obsahu závazného stanoviska MÚ Černošice. Této možnosti se žalobkyni již dostalo, a to na základě ustanovení § 149 odst. 4 věty první správního řádu. Na základě podaného odvolání totiž žalovaný vyžádal potvrzující závazné stanovisko od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Bylo tak pouze na žalobkyni, jaké námitky vnesla v podaném odvolání proti obsahu závazného stanoviska MÚ Černošice. Proti potvrzujícímu závaznému stanovisku je žalobkyni následně umožněno brojit žalobou podanou proti napadenému rozhodnutí, jehož závazným podkladem se stalo. Jinými slovy, ani žalovaný nemohl ve věci rozhodnout kladně, pokud tomu bránilo negativní potvrzující závazné stanovisko. Závaznými stanovisky opatřenými v předcházejícím řízení soud vázán není a je oprávněn je v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumat. Jádrem nynější věci tak je, zda dotčené orgány posoudily správně soulad záměru žalobkyně, který představuje stavba, z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování.
28. V této souvislosti žalobkyně namítla, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z původní projektové dokumentace, avšak nevzaly v potaz přípis žalobkyně, podle něhož snížila plánovanou kapacitu stavby z původních 200 A na 100 A (tedy 10 A na jednu zahradu), v důsledku čehož již nově plánovaná kapacita neodpovídá kapacitě potřebné pro rodinné domy. Žalovaný k tomu uvedl, že takový přípis nikdy neobdržel.
29. Soud ověřil, že uvedený přípis, který žalobkyně přiložila spolu se žalobou, není součástí správního spisu. Přípis je adresován Obecnímu úřadu T., který jej dle podacího razítka obdržel dne 29. 1. 2019, přičemž jeho obsahem je dotaz na obec T., zda souhlasí s položením kabelu na pozemku parc. č. X. Závěrem přípisu žalobkyně uvedla: „*Pro důkaz naší serióznosti došlo k přehodnocení požadovaného el. příkonu a to na 10 A na jednu zahradu, tj. 100A na celou zahrádkářskou kolonii.*“ Z toho žalobkyně dovozuje, že byla snížena plánovaná kapacita stavby a spatřuje pochybení v tom, že se snížení neprojeví v napadeném rozhodnutí. Obecní úřad T. však ve věci žalobkyně nerozhodoval a nebyl ani povinen podání postoupit jinému správnímu orgánu, neboť z jeho obsahu neměl důvod se domnívat, že mu nepatří, ostatně byl jeho adresátem. Z obsahu podání žalobkyně je zjevné, že zjišťovala, zda obec T. s položením elektrického kabelu souhlasí. Stavebnímu úřadu ani žalovanému však žalobkyně žádnou změnu dokumentace, kterou připojila k žádosti, nedoložila ani nic takového netvrdí. Žalovaný tvrdí, že žádnou žádost o změnu neobdržel, což potvrzuje i obsah správního spisu. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně žádnou změnu původně předložené dokumentace příslušným správním orgánům neadresovala. Správní orgány proto rozhodovaly na základě té žádosti a projektové dokumentace, kterou jim žalobkyně původně předložila, a tvrzení žalobkyně o změně žádosti nelze přisvědčit. Tento žalobní bod není důvodný.
30. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, neboť podle § 18 a § 19 stavebního zákona je možné umísťovat přípojky, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje. Stavba přípojky je dle názoru žalobkyně v souladu

s přípustnými způsoby využití předmětných pozemků dle jejich klasifikace v územním plánu.

31. Soud před samotným vypořádáním tohoto žalobního bodu předesílá, že nejsou zcela slučitelná žalobní tvrzení, podle nichž žalobkyně na jedné straně kapacitu přípojky snížila (byť takovou změnu stavby dosud účinně správním orgánům neprezentovala), když uznala, že kapacita elektrické přípojky naddimenzovaná byla, na straně druhé se však i nadále domáhá přípustnosti realizace záměru v jeho původní kapacitě. Soud je však vázán předmětem řízení, jak byl vymezen před správními orgány a řádně uplatněnými žalobními body. Posoudí tedy, zda dotčené orgány při vydávání závazného stanoviska řádně odůvodnily závěr o tom, že umístění stavby žalobkyně bylo nepřípustné a zda bylo na místě žádost o umístění stavby zamítnout.
32. Předmětné plochy, na nichž měla stavba vzniknout, jsou dle Územního plánu obce T. na ploše NZ – plochy zemědělské – orná půda. V této ploše jsou dle územního plánu přípustné stavby, zařízení a opatření nezbytné k obhospodařování zemědělské půdy v nezastavěném území, pro pastevectví apod. v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona.
33. Podle § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, přípojky a účelové komunikace, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra; doplňková funkce bydlení či pobytové rekreace není u uvedených staveb přípustná. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje.
34. Správní orgány dospěly k závěru, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť její plánovaná kapacita odpovídá kapacitě potřebné k připojení stavby rodinného domu. Jako naddimenzovanou shledaly přípojku, pokud by měla sloužit toliko k zalévání pozemku o velikosti 810 m². Nebylo současně žalobkyní doloženo, že jde o stavbu, která je nezbytná pro obhospodařování zemědělské půdy v nezastavěném území. Při ochraně nezastavěného území je veřejný zájem na využití území „*soustředěn na racionální využívání zastavěného území a vymezení zastavitelných ploch a na ochranu nezastavěného území a zastavitelných pozemků s cílem snižování nebezpečí nevratného procesu jejich přeměny*“ (srov. Hrušová, K. In: Roztočil, A.; Hrušová, K.; Lachmann, M.; Potěšil, L. *Stavební zákon. Komentář*. 5. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 18). V nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření pro účely taxativně uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona, na něž se územní plán výslovně odkazuje. Ochrana nezastavěného území patří mezi požadavky, s nimiž musí být územní plán v souladu [§ 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona], což jen podtrhuje kogentní charakter § 18 odst. 5 stavebního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36).
35. Žalobkyně v žalobě nepředkládá žádné konkrétní argumenty, kterými by jednoznačně a logické závěry dotčených orgánů zpochybnila. Argumentuje pouze odkazem na § 18 odst. 5 stavebního zákona, který však sám o sobě přípustnost umístění stavby v nezastavěném

území založit nemůže. Je tomu tak proto, že dotčené orgány neuvedly, že by nebylo možné elektrickou přípojku umístit v předmětné ploše vůbec. Označily jako nepřípustné umístění přípojky s konkrétní kapacitou, kterou navrhla žalobkyně a o níž v jiném žalobním bodě sama tvrdí, že ji snížila, aby požadavkům dotčených orgánů vyhověla. Z obou závazných stanovisek lze dovodit, že pokud by elektrická přípojka byla navržena v kapacitě, která odpovídá potřebě obhospodařování zemědělské půdy, její umístění by přípustné za splnění dalších podmínek být mohlo. Stejně obecně argumentuje žalobkyně i ve vztahu k Územnímu plánu obce T.. Neuvádí konkrétně, z jakého důvodu má za to, že jí navrhovaná přípojka patří pod přípustné využití. Pouze tvrdí, že dle jejího názoru jde o stavbu, která je pro obhospodařování zemědělské půdy nezbytná. Přesvědčení žalobkyně však pro přípustnost umístění stavby nestačí, není-li podloženo věcnými argumenty, které by mohl soud porovnat s argumenty, které v dostatečné míře konkrétnosti snesly dotčené orgány.

36. Potvrzujícím závazným stanoviskem odbor územního plánování a stavebního řádu žalovaného přezkoumal v rozsahu uplatněných odvolacích námitek závazné stanovisko MÚ Černošice a reagoval na výhrady žalobkyně. V této souvislosti je potřebné připomenout, že argumentace žalobkyně v zásadě nesměřovala k věcným závěrům závazného stanoviska MÚ Černošice a nepolemizovala s nimi v rovině věcné. Žalobkyně v zásadě zdůrazňovala svůj záměr zahrádkařit na plochách a opětovně poukazovala na větší ohled k životnímu prostředí, pakliže by použila elektřinu, namísto jiného, méně ekologického druhu energie. V odvolání však nezmínila žádné argumenty, kterými by věcně a relevantním způsobem zpochybnila závěry MÚ Černošice z hlediska navržené kapacity, zpochybněné nutnosti umístit stavbu v nezastavěném území či rozporu stavby s veřejným zájmem na zachování nezastavitelných ploch. Lze proto uzavřít, že dotčené orgány obou stupňů se s argumentací uplatněnou žalobkyní vypořádaly přezkoumatelně a v dostatečném rozsahu, přičemž žalobkyně nepředestřela konkurující věcnou argumentaci, kterou by svá obecná tvrzení podpořila. Ani tento žalobní bod není důvodný.
37. Žalobkyně rovněž odkázala na územní rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o změně využití území z orné půdy na zahrady. Rozhodnutí o změně druhu pozemku však nemá žádný vliv na to, v jaké ploše se předmětné pozemky nacházejí podle aktuálně platného územního plánu. Žalobkyně sama uvádí, že se jí nepodařilo na základě rozhodnutí o změně využití pozemků dosáhnout změny územního plánu. I kdyby však uvedla důvody neúspěchu svého snažení, nic by to nezměnilo na tom, že by je nebylo možné přezkoumávat v tomto řízení. Touto otázkou se proto soud dále nijak nezabýval. I za současného stavu využití pozemků je dotčené území i nadále podle územního plánu nezastavitelnou plochou, a platí pro ni veškeré limity využití území shora již zmíněné (zejména premisa, že se jedná o zemědělskou půdu, a nikoliv o zahrady), z nichž dotčené orgány byly povinny vycházet. Žalobkyně se proto mýlí, pokud se domnívá, že se územní řízení o povolení umístění stavby elektropřípojky vedlo pro zahrádkářskou kolonii, tedy na pozemcích určených k využití jako zahrady. Stavební úřad musel žádost posuzovat podle platné územně plánovací dokumentace, tedy jako žádost o umístění na zemědělských pozemcích, poněkud eufemisticky řečeno uprostřed pole. Z tohoto pohledu pak hodnotil i soulad záměru s charakterem území podle § 18 odst. 5 stavebního zákona, přičemž dospěl k závěru o jeho nepřípustnosti, který soud vzhledem k učiněným skutkovým zjištěním aprobejuje. Tím méně pak žalobkyni může oprávnit k umístění stavby smlouva se Středočeským krajem, kterou přiložila k replice. Rovněž nelze Středočeský kraj jednající v samostatné působnosti zaměňovat se žalovaným, který je jeho orgánem vykonávajícím v řízení předcházejícím

vydání napadeného rozhodnutí přenesenou působnost, a nadto smlouva je soukromoprávním jednáním, které se za určitých okolností sice může stát podkladem pro vydání veřejnoprávního povolení, ale sama o sobě v tomto řízení pouze dokládá oprávnění žalobkyně umístit stavbu na cizí pozemek, nic více.

38. Žalobkyně také uvedla, že jejím záměrem je obhospodařovat zahrady ekologicky, za použití elektrické energie namísto užití dieselagregátů a motorových strojů, což podle ní bude mít příznivý vliv na životní prostředí zahrad i území blízké zástavby. Svůj zahrádkářský záměr dovozuje i z toho, že za tímto účelem byla žalobkyně založena. K tomuto pak soud uvádí, že ani založení žalobkyně a její členství v Českém zahrádkářském svazu nemá žádný dopad na povinnost příslušných správních orgánů respektovat územní plán platný v dotčeném území a závazná stanoviska vycházející z jeho obsahu. Ani tato okolnost proto nemá pro závěry soudu žádný význam.
39. Nad rámec uvedeného soud připomíná, že zamítavá rozhodnutí správních orgánů nezakládají překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť nebylo dosud rozhodnuto v meritu věci, tedy žalobkyni dosud nebyla přiznána žádná práva ani uloženy žádné povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016-36). Žalobkyně tedy může podat novou žádost s upravenou kapacitou vedení či s dalšími změnami, k nimž bude znovu vydáno závazné stanovisko úřadem územního plánování.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Ve věci úspěšnému žalovanému pak v dané věci nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, ostatně náhradu nákladů řízení ani nežádal. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu